

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

ΜΙΑ ΕΡΩΤΙΚΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΟΥ ΜΙΡΑΜΠΩ

Η κοχμία του Μιραμπώ. Ένα γουστουτικό... τέρμα! Τα πρώτα χρόνια της ζωής του. Στο στρατό. Σωστό στρατόβουλο. Ο γάμος του. Στο φρούριο του Ζου. Φυλακισμένος, αλλά ελεύθερος. Η άπαρηξη της όρασης κερπήσης. Η καταδίωξη του εις θάνατον. Η σύλληψή του. Όπου ξυπνά μέσα του ο έρωας προς τη σύζυγό του. «Είμαι λυσσασκύλος!»... κ.τ.λ. κ.τ.λ.

ΤΟΥΣ άναγκασίας μας δεν μπορεί να είνε άγνοστος ο Μιραμπώ, μιά από τις μεγαλύτερες φυσιογνωμίες της Γαλλίας· Έπαναστάσιος, ένας από τους πιο μεγάλους ήρώτας της επαναστατικής Έθουσυνλεύσεως.

Ο Γαβριήλ... Όνομος Μιραμπώ γεννήθηκε άσχημάτος, τερατώδης σκεδόν στην βμη, με τό πόδια στραβά, με δύο Ξειραγικά μεγάλα δόντια στο στόμα, και με τη γλώσσα διευμένη από ένα σάρκωμα, μιά αυτό δέν τον εμπόδιζε να γίνη άρχότερος ή απλούτερος ήρωας της Γαλλίας! Ήταν τριών χρονών, όταν έθεθε από βλογιά, ή οποία του κατέσκαψε τό φυσικά άσχημο πρόσωπο, σε πρώτο που θά ήταν άποτρώσιος, εάν δέν είνε τό ψηλό μέτωπο, τό σαχηγεννικό βλέμμα και την άσάφαιλλη ενήλιότητα του.

Ο γυιός μου, έγραφε κάποιος ο πατέρας του σ' ένα αδελφό του, είνε άσχημος σαν ναίνε παιδί τό Διάβολού!

Στά παιδικά του χρόνια ο Μιραμπώ ήταν τρομερά άπατος, και άναπότακτος. Δεν λογάριζε κανέναν, μιά δέν ήταν καί κακός. Γέλωτος έβρινε άλλωστε και σ' όλη του ή ζωή. Είχε όμως συνηθώνος καταπληκτική εύφαινα και άπέραντη ανημία. Όταν μεγάλωσε, ο πατέρας του τον κατέταξε στο στρατό και πήγε στην Κορσιχή με τό βαθμό του έπιλογοαγού. Στο στρατό έδειξε τον ίδιο άναπότακτο χαρκτηρία και μιά φορά τον φυλάκισαν σ' ένα φρούριο και τις τρέψες του.

Όπόσο, για ένα διάστημα άπατος προς είνε φρονιμής, κι' ο πατέρας του τον λάντρησε με μιά όραση κακή άριστοκρατικής οικογενείας. Το περιεργό όμως είνε ότι από την ήμερα του γάμου του άκρίβως άρχισαν ή μεγάλες τρέλλες της ζωής του. Γυναίκες και σπάταλος, όπος ήταν, άρχισε να δημιουργή σκάνδαλα επί σκανδάλων, να συσσωφρήν χρεή, τό οποία ανακαλιόντοσαν να πληρώνουν ο πατέρας του και ο πεθερός του. Η νεαρή του γυναίκα δέν είνε τό ελαττώματα τό δικά του, μιά ήταν πολύ ήλιότητα. Τού έκανε λοιπόν τρομερές σκηρές, που τον Ξεωθούσαν λιμοσπώτερο στην κρηπίλη.

Τά πράγματα, μέσα σε ένα χρόνο μονάχα, έφτασαν έτσι στο άπρωόφιτο. Τότε ο πατέρας του κι' ο πεθερός του, για να τον φρονιμώσουν, ένήγγησαν και τον φυλάκισαν στο φρούριο του Ζου!

Μιά ή πόρτες των φρουριών της έποχής εκείνης δέν ήσαν ερημικά κλειστάς για τους νεαρούς άριστοκρατικούς γόνους σαν τό Μιραμπώ. Έτσι ο διοικητής του φρουριού έπέτρεψε στην άρχή στον Μιραμπώ να βριώνη στον κρηό περίπαιτο, να ηραγνή κρηγή στο μέ χρειαστές Ξέρεις που και πως θά μ' άνατωώση...

Οι δύο νέοι άγκαλιώστησαν και ήλιήθησαν αδελφικά. Κατόπιν, όταν ο Παριναγιάν έβρινε μόνος, φόρεσε τό καπέλλο του και τό μανδύα του κι' έτρεξε σ' άγοράση μιά κωνογής βελούδινα στολή. Ήταν και γυνάικος σκούδα. Έπαιρε συνολώς να γίνη κομψός κι' έβρινε, μιά την άλήθεια, μέσα σ' μιά ώρα τό κομψού...

Έτσι λοιπόν με τό κλειτύρο καπέλλο του στραβιά, φορώντας την κωνογής κάκην βελούδινη φορεσιά του και κρατώντας την λαβή της Ζυμπούλέ του, ο Παριναγιάν γυρίσε στο Ξενοδοχίο του, κοντά τό βράδι, όταν άξια να είνε να πείκουν κάτω άπ' τό σπίτι τους λατρεινής του Λουίνας τρεις στήνεσι. Ο εύπατρίδας αυτός κίττασαν στο κρηόβουλο του διαμεγριώματος πώθεν ή Άνακτέλλα μ' την κόρη της, γελώντας και κωβέντιζαν δυνατά.

Εδώ λοιπόν ανέει, είσα βέβαιος, Κελού; Έλεγε ο ένας. Άποάτως βέβαιος. Μωσέρων, άπαντόσε ο άλλος.

Κι' είνε ένωρη;

Διάβολε! Είνε να φωτάς; Πιά ένωρη κι' από τη Μαργκό του, μιά όπος Ξέρεις, ο Μεγαλιώτατος τρελλαινεται με τις όστές. Ο τρίτος εύπατρίδης δέν μιλώσε. Σαν να βαρέθηκε μάλιστα σ' άκούη τους φίλους του, τους χωρέθηκε σε λίγο κι' έβρινε.

Στό καλό, Μωσέρθε! Τού φωνάζαν αυτοί και τωμάστηκαν να Ξαναρχίσουν την κωβέντια του.

Μιά τη στιγμή αυτή πρόβιας μαρς τους ο Παριναγιάν κλωμος από την άρχή. Η φωνή του έτρεψε.

Κύριο, είπε στους δύο στήνεσι, υποφείτε να μου ήπτε τί κίττατε σ' αυτό τό σπίτι!...

Αι τελευταία στιγμια του Μιραμπώ

κοντινο δάσους και στο τέλος τον άφηκε να διαμενή έδδομάδες όλο κληρές στη μικρή πόλη Πονταριέ, που ήταν κοντά στο φρούριο. Τί συνέθη τότε;

Στήν Πονταριέ, κατοικούσε μακριά από τό Παριό και από την εύρη της άλλής, ένας γηραιός άριστοκράτης, ο κόμης ντε Μοννιέ. Κατοικούσε έκει ήσυχος στο άρχοντικό του, μιά με τη νεαρή γυναίκούλα του Σοφία, ή οποία ήταν τόσο νέα όσο αυτός ήταν γέρος. Είκοσι δύο χρονών γυναίκα ή κόμηςσα, ώραιότητα και σρηγιότητα, δέν μπορούσε βέβαια να μνη εύχαριστημένη με τον γάμο της αυτόν, τον όποιον είνε κάνει παρά τη θέλησή της.

Ο Μιραμπώ γνωρίστηκε με την νεαρή αυτή κόμηςσα και σε λίγο διάστημα άνήρταν και ο Ξυς στον άλλον. Μέσα δέ στην παραφορά του έρωτά τους, σε μιά στιγμή τρέλλας, άπεράσισαν να φύγουν μιά με τό Ξεωτερό!

Πράγματι, μιά νύχτα, ο δήθεν φυλακισμένος κατούφθως να άπαρηγή την άπαρηγή του, κι' έπειτα από πολλές περιπέτειες, πέσαναν τό σένομα και πήγαν σ' έγκατεστάθηκαν στην Όλλανδία. Έλευθερία πειν, μακριά από τους δώστας των, παραδόθηκαν Ξεωσιστος στη χερά του έρωτά του.

Μιά τό σκάνδαλο που είναν άφήσει πίσω τους είνε λάγει σε λίγο τρηματικές διασώσεις! Ο γηραιός κόμης είνε Ξεανγισθεί, έκίνησε ή και σφάνο να να εκδικηθή, και τό διακρητήριο της Πονταριέ κατέδικωσε τον άπαρηγή είναν εις θάνατον!

Η τρομερή αυτή άπόφαση έξεδόθη όταν ο Μιραμπώ βρισκόταν στην Όλλανδία. Δεν έπρόέβια συνολώς να πληροφορηθή την κρηόβια του, και συνελήθη Ξεφανα μιά με τη φίλη του, όδηγήθηκε στη Γαλλία κι' έφυλάκιστηκε στο φρούριο της Βενένας.

Τρία χρόνια έβρινε κλεισμένος στο φρούριο αυτό ο Μιραμπώ, κάτω από την διαρκή απειλή του άποκεφαλισμού.

Όταν τα τρία χρόνια περάσαν, ο Μιραμπώ άρχισε να σέφτεται σοβαρότερα τη θέσι του. Σινέταξε τότε ένα ιτόνιωμα προς τό δικαστήριο, ήρώτωντας να τον άφήσουν ελευθερία. Οι διασώτα σιγακινήθηκαν και δέν έπέθεσαν. Για να ίκανοποιήσουν δέ και τον προσεδεβιμένο σύζυγο της κομήςσης, έκλεισαν την όραία Σοφία σ' ένα μοναστήρι.

Όταν άπεφάσισθη ο Μιραμπώ θυμήθηκε τη γυναίκα του, την όποια πολύ είνε πικράνη. Πήγε λοιπόν της συνάντησε, και την παρακάλεσε να τον άκολούθηση. Μιά εκείνη δέν δέχονταν με κανέναν τρόπο. Τον σιγακίνονταν πειν, κι' έξ άλλου είνε συνδέθει στο μετώδ με τον μαρκεσιο ντε Γαλιφφέ.

Η άραχη αυτή της γυναίκας του έρέθηκε πειν τη φιλοτιμία του Μιραμπώ. Δοκίμασε λοιπόν να την αναγκάση διά του δικαστηριού να τον άκολούθηση, μιά άπέτυχε. Τότε όλη του ή μανία έστράφη εναντίον του μαρκεσιου Γαλιφφέ. Μονομάχησε δύο φορές μιά του, δημιουργήσε σκάνδαλα επί σκανδάλων. Μιά όια αυτά τό σκάνδαλα κρητέλλησαν εις βάρος του, και στο τέλος, για σ' άποφυγή της συνδέθεις τους, έβρινε από τη Γαλλία, πήγε στη Γενεύη κι' έπειτα στην Πρωσσία.

Τέλος, ο τρομερός αυτός άνδρωπος γυρίσε και πάλι στη Γαλλία στο 1787. Δύο χρόνια άργότερα, έξελήγη ένταπόσπος στην ιστορική συνέλευση των τριών τάξεων. Σε έναν προεκρητικό του λόγιο είπε στους έκλογής του:

Με λένε σκού λυσσασμένο, τό παραδέχομαι! Ψηφίστε με λοιπόν, αφού είνε έτσι! Ο δεσποτισμός και τό προνόμια θά πεδάνουν έπί τις διαγματιές μου!

Και πράγματι όταν σκού λυσσασμένο φέρθηκε στην επανάστασι που έπακολούθησε και ή διαγματιές του ήσαν άληθινά θανάσιμες!

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ

Η ΚΑΤΑΔΙΚΗ ΤΗΣ ΓΕΜΠΕΛΙΑΣ

Σήμερα με τον νομο των άρχων Αλυγτών όποιος καταδικάζονταν τρεις φορές ένεκα άεργίας, έστεροτό τό πολιτικά του δικαιώματα. Έπίσης ο Δράκος, ο νομοθέτης των Άθηνών, όποιον δέν έργάζονταν δύο έτημορφισσε με θάνατο. Ο δέ Σόλων έπέβαλε την έργασία ως έποχρηστική και είνε θεσπίσει άσπρηές ποινές για όσους δέν έδούλειαν.